

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutiones Morales

In Quibus Univers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prave
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

27. De legitima portione, quam parentes filiis debe[n]t.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

Quinto quaeritur, An medico liceat foeminae praegnantis, cuius salus, & vita periclitatur, medicamentum praebere, quo partum abigat, & sic salva fiat? Vno ore docent omnes id medico liberum non esse, si foetus iam viuit: nec enim est matris saluti, & vitae remedium, adhibendum, cum tanto foetus iam animati detrimento: nec ut vnum saluum efficias, alterum perimere licite potes.

Sed quaestio est, an quando foetus nondum viuit, liceat huiusmodi medicamentum matri subministrare. B. Antonin. p. 3. tit. 7. cap. 2. §. 2. Syluest. verb. Medicus q. 4. Armil. verbo abortus, num. 2. Nauar. in Manuali. cap. 25. num. 62. vers. Quarto peccat. Ioann. Neapolitanum secuti, censent, tunc licitum esse huiusmodi remedium, quando certum est foetum nondum viuere: secus vero si dubitetur, viuere nec ne foetus, eo quod medicamento matris vitae, & saluti consulitur, quae alioqui cum esset peritura, foetui quoque perniciem afferret. Deinde quia medicamento nequaquam vitur medicus, ut fiat abortus, hoc enim nefas esset, sed ut matri periclitanti medeatur, vult enim medicus matris vitam seruare: & quamuis ex accidenti foetus qui nondum est animatus efficiatur, non tamen extinguitur, cum nondum viuat.

Mihi tamen videtur in primis: si remedium quo medicus vitur, medicamentum est institutum ad salutem matris, non autem quod sit per se causa abortus, tunc licet medico id remedium adhibere, si certo constiterit, nondum vitam foetum habere: & hoc conueniunt argumenta Doctorum paulo ante posita: Si vero medicamentum est per se causa abortionis, hoc est, quod vi & natura sua abortum facit, fas non est medico id praegnantis foeminae praebere, etiam ad salutem ipsius, quoniam non sunt facienda mala, ut inde veniant bona, at per se malum est abortum facere: ergo & id praebere, quod vi & natura sua abortum facit. Sic Cordub. in suis quaestionibus lib. 1. q. 38. dub. 3.

Sexto quaeritur, An liceat medico foeminae praegnantis venam scindere ad sanguinis emissionem, vt salua sit, quamuis foetus vtero inclusus probabile mortis periculum incurrat? Duae sunt opiniones. Vna docet, quamdiu foetus non viuit, licitum esse medico vti eo remedio ad matris salutem; quando vero foetus viuit, id minime tanta conscientia medicum facere posse: quoniam non est matri subueniendum, cum pernicie, & interitu foetus: sicut non licet tibi vitam fugiendo tueri, cum interitu alterius.

Alter opinio, quam habet Cordub. lib. 1. q. 38. dub. 3. vniuersae tradit liberum esse medico vena scissa sanguinem matri elicere praegnantis; quod nimirum hoc nihil aliud sit nisi matris salutem, & vitam tueri: & sanguinis emissio, vi & natura sua abortum non facit, quamuis non nunquam foetus salus, & vita periclitetur ob sanguinem matri subtractum nec eo remedio vitur medicus ad exitum foetus, sed ad matris salutem. Deinde iure dubitari non potest, quin ipsi matri periclitanti liceat sumere medicamentum sibi salutare, quamuis cum probabili periculo foetus: fas enim est matri fugam arripere, vt se ipsam seruet ab hostibus, a feris, vt a tauro, leone, & a furioso homine in eam irruenti, vel ab igne, & incendio, quamuis ex fuga probabile foetui periculum creetur: ergo etiam licet medico id consilium matri dare, ac proinde id quoque remedium praebere.

CAP. XXVII.

De legitima portione, quam parentes filiis debent.

PRIMO quaeritur quidnam legitimae portiois nomine leges & iura intelligant? Respondeo, certam hereditatis partem aliquibus lege decretam, ac debitam, quam essent habituri si ab intestato succederent: cum enim nec omnia bona hereditario iure, testator in alterum transmittere, nec denegare possit, lex constituit, vt certis, & definita hereditatis portio in legitimis haeredes testamen-

to transferret. Vnde dicta est legitima, eo quod secundum leges alimentorum vice subiogatur. Inst. de inoffic. testam. §. igitur quartam. Abb. Et alii in cap. Raynutius de testam.

Secundo quaeritur, Quotuplex sit portio legitima; quae haeredibus iure debeatur? Respondeo, esse triplicem: quantum vna communi nomine vocatur legitima, altera, Falcidia, quia de ea legem tulit Falcidius Trib. plebis: tertia dicitur Trebellianica, eo quod lege lata ea instituit Senatus Romanus, Trebellio Maximo, & Annæo Seneca, Coll. Legitima debetur filiis, qui sine causa ab haereditate excludi nequeunt; quibus mortuis, debetur nepotibus ex eis legitime natis: & haec nec per fideicommissa adimi potest: detrahiturque ex bonis parentum, deducto aere alieno, & funeris impensa: vt habetur in l. Papinianus §. quarta, ff. de inoffic. test. Falcidia debetur haeredi iure institutionis, & est quarta pars totius hereditatis, quam institutus haeres detrahit, & retinet sibi ex singulis legatis, nisi ad alias causas relicta sit. Authen. similiter. C. ad Falcid. Trebellianica, est quarta pars totius hereditatis, quam sibi retinet institutus haeres, ea conditione, vt si decedat sine liberis, alteri eam haereditatem restituar. Inst. de fideicommiss. haer. §. sed quia.

Tertio quaeritur, quanta sit hereditatis portio, quam parentes filiis dare communi lege, & iure cogantur? Olim apud Romanos lege 12. Tabularum parentes, suorum bonorum quartam tantum partem suis filiis debebant, l. Papinianus, §. Quoniam, Et §. Quarta. De inoffic. testam. Et l. Parentibus Et l. Cum quaeritur. C. de inoffic. testam. Sed post ea legibus constitutum est, vt amplior, & maior filiis legitima deberetur: vt pote si quatuor, aut pauciores filii sint, eis debetur tanquam legitima portio, triens, id est, tertia pars hereditatis, ex aequo inter filios diuidenda: si quinque, aut plures filii sint, eis debent partes semissem, hoc est, dimidiam partem bonorum inter eos ex aequo facta diuisione. l. Nouissima, Et l. Si pater, C. de inoffic. testam. Authen. De triente Et semisse. §. Hac nos, collat. 3. constit. 5. quae lex nunc temporis communi iure seruatur, nisi quod pro varietate prouinciarum, & locorum, Regum ac Principum legibus, & statutis ciuitatum vel populorum, maior, minorue legitima filiis debita decretatur. Nam exempli gratia in Portugalliae Regno, filiis tanquam legitimam portionem parentes debent duas suorum bonorum partes ex aequo inter ipsos filios diuidendas: ac proinde pater solum de tertia bonorum parte potest libere statuere. In Castellae Regno legitima portio filiorum, sunt quatuor partes totius hereditatis paternae, ita vt tantummodo quintam partem possit pater, & mater legitimis filiis habens cuique etiam ex aequo libere dare, aut testamento legare: & in multis aliis prouinciis & locis vel est amplior, & maior, aut restrictior, & minor.

Quarto quaeritur, quid iuris habeat filius in legitimam portionem viuente patre? Respondeo, eum habere ius non in re, sed ad rem: dum enim pater viuit, plenum habet suorum bonorum dominium, nec legitimam filio dare nisi in morte, scripto iure compellitur: quare parentibus adhuc viuus legitima filii debita crescere, ac detelcere potest: quoniam parentes donec vixerint, lucrifacere, & perdere queunt & in eorum obitu maior minorue erit legitima filiorum portio, pro maiori minorue hereditate, quae tunc in filios testamento transmittitur alieno aere deducto, & funeris impensa, & seruis libertate donatis, l. Papinianus §. Quarta. ff. de inoff. testam.

Quinto quaeritur, Quo iure, naturaline an scripto, parentes filiis debeant legitimam portionem? Respondeo, cum Abbate. Et alii in cap. Raynutius de testam. iure naturali debere. Nam quod pertinet ad necessaria vitae alimenta, parentes filiis ea naturali iure debent: at his exceptis alimentis, parentes debent filiis legitimam portionem scripto iure, quod ex aequo, & bono, hoc est, ex pietate, & charitate parentum in filios descendit.

Sexto quaeritur, An legitima portio filiorum possit iure, vel ex toto adimi, vel ex parte diminui consuetudine,

statuto,

statuto, lege, scripto iure? Hanc quaestionem tractat Panormitanus, vna cum aliis in *cap. Raynuius de testam. Couarra. p. 2. c. 8. §. 6.* Sunt teste Abbate, qui id fieri posse negent, quod eiusmodi consuetudo, statuta, vel leges, cum iure naturali pugnant videantur. At communis est sententia id fieri iure posse: ita Cuius, Bartolus, Dynus, & alii, quos refert, & sequitur Panormitanus. Hoc autem locum habet quodcumque filius aliunde suppetunt bona, vnde viuunt, secus non item, vt eodem quem dixi loco docet Panormitanus. Hinc est, vt in quibusdam prouinciis, & locis filio habenti aliunde victum necessarium, pater libere possit legitimam portionem, iure communi alioqui debitam, denegare. Est item alicubi, aut in more positum, aut peculiari statuto, vt lege decretum & constitutum, vt filius qui abunde seipsum potest aliter, etiam ex industria, labore, vel arte, quae ipsum non dedecet, in vita tunc, legitima portione careat, vt in *c. Raynuius de testam. idem Panor. annot.* Alicubi etiam est statutum, quo decernitur, patrem minime cogendum alere filium suum, maiorem decem, & octo annis, si viribus filius ipse valeat, quibus possit commodum sibi victum, & cultum parare, quamuis huiusmodi statutum improbet, Anethanus, & alii, teste Couarruias in eo loco, quem supra attulimus, num. 5. Immo alibi etiam more, vel statuto permittitur, vt parentes in testamento filios suos, qui ipsis inuitis, vel in seitis, & in consensu, vt conditionem elegerunt, & susceperunt ante 27. aetatis annum, legitimam iure communi debita excludant; dummodo aliquid ipsis donent.

In Hispania certe, & aliis etiam in locis, teste Couarr. de testam. p. 2. c. 8. §. 6. num. 6. sunt Regia leges, quibus conceditur, vt quis primigenia possit instituire, ita vt omnia paterna bona filius nati maior obtineat; ea tamen lege, vt ceteris liberis indigentibus commoda alimenta praestet. Et quamuis inter iurisperitos non desint, qui huiusmodi primogeniorum institutorem, & legem damnare non dubitent; communi tamen aliorum consensu, & more approbatam videntur, sane ea lex, & mos nequaquam naturali cum lege pugnant, quando ceteris filius cum egerit, ita necessaria, pro eorum statu, & conditione, in a. me denegantur.

Obiicit aliquando leges Regum, ac Princepum, vel statuta ciuitatum primogeniorum iura constituere, ita vt nihil de alimentis, quae reliquis filiis debentur, plane decernant: ergo huiusmodi saltem leges ceteris sunt iniuriae. Respondet, distinguendo: aut expressim alimenta vitae necessaria ceteris filiis adimant ea leges atque statuta, & haec sunt iniuriae: aut neque adimunt expressim neque concedunt, & illa minime sunt iniuriae, sed minus ac benignius ea conuenit interpretari, ita vt aequo & bono contentiam, non pugnent: ac propterea nequaquam in eum sensum trahenda sunt, vt ceteris filiis debita vitae subsidia subtrahere videantur.

Septimo quaeritur, An filia vna cum filio sit etiam in legitima portione haeres instituenda? de hac quaestione agit Couarr. de testam. in c. Raynuius in sum. n. 2. c. 23. & Iustinianus *Instit. de legitima agnatorum successione. §. Ceterum*, aliquas veteres leges improbat, & damnat, quod uirum foemina ab hereditate excluderent, maritus tantum ad illam admittitur, quod iniuriam esse ait, nec naturae conueniens, & alibi. *Novel. de haered. ab intest. §. reliquum. c. §. sequen.* vt barbaram corrigat Armeniorum legem, quae ab hereditate, & dote foeminas repellat, vt omnia bona masculis obueniant.

Apud Romanos Q. Voconius Saxa Trib. vt scribit Florentinus in epitoma. lib. 41. iudicente M. Carone, legem tulit, ne foemina haeres institui posset, etiam si vnica filia esset, ab eo, qui centum mille sesterterios, in bonis haberet. Meminit huius legis Cicero in Verrem, Act. 3. Gell. li. 20. c. 9. §. lib. 17. c. 6. Vnde Aug. lib. 3. de ciuit. Dei. c. 21. scribit inter primam, & secundam bellam Punicam latam esse legem Voconiam, ne quis cohæredem foeminae faceret, ne vnicae quidem filiam. Ea lege quid iniquius dicitur, nisi cogitari possit, signero.

Sic ille. Vt propterea mirum non sit, testis Sex. Cicerio apud Gellium lib. 20. c. 1. si Romanae ciuitatis opulencia obliterata sit.

Quare quidam, vt iniquam legem damnant, quae ab hereditate foeminas excludit, masculis tantum admittit. Nihilominus tamen tribus modis sapissime foeminae a successione iure optimo repelluntur, pacto scilicet statuto, & privilegio. Pacto quidem, nam qui filias in matrimonio collocant, cum ipsis conuenit, vt hereditatis successioni renuncient, quod pactum tamen si iure civili est improbatum; si tamen iure iurando confirmetur, Pontificia auctoritate subsistit, c. *Quamuis, de pactis, in sexto*, qua de re statim dicemus: statuto vero, quoniam plerisque in locis legitimum constitutum, vt extra tribus masculis foeminae commode dotatae a parentibus successione excludantur, atque etiam probat, & defendit hoc statutum Couarruias loco citato, quemadmodum, & apud Gallos lege Salica foeminae a Regni successione excluduntur. Privilegio autem Principum quibusdam familiis concedi solet, vt masculi tantum in bonis succedendi ius habeant. Haec statuta, & leges alii damnant, alii vero probant. Non est tamen ratio cur damnentur, si ita intelligantur, vt foeminae, si indigent necessariis ad vitam, minime priuentur; item si ipsi quoque sua dos commoda ad victum, & cultum data legataque sit. Quare si honeste, & commode aliis, quam hereditatis bonis sustentari queant, licite possunt ab hereditate depelli. Dubitandum enim non est, quin Reipublicae inter sit familiis conseruare, l. 1. §. *Denunciare, ff. De ventre inspiciendo, l. super. C. de quast.* per foeminas vero familias potius extinguuntur, quam conseruantur. *l. pronuntiatio, §. Familia. c. §. vt ff. de verb. signif. c. l. Familia. ff. cod. tit.* vbi dicitur: *Foeminarum liberos in familia earum non esse, palam est; quia qui nascuntur patri, non matris familiam sequuntur: & Instit. De legitima agnatorum successione. §. 1. c. l. iurisperitum. ff. de gradib. affinita. in principio.* Cum quibus conueniunt ea, quae dicit Euripides Poeta Graecus.

Filii masculi columna sunt familiarium.

Et alibi.

*Mulier egressa patris adibus,
Non amplius est parientum, sed coniugis.*

Masculum vero genus perpetuo manet in adibus,

Deorum patrumque. c. sepulchrorum limitem honorat.

In vetere quoque Hebraeorum lege, existentibus masculis, foeminae ab hereditate excludebantur; iis vero deficientibus, filiae in hereditate succedebant. Immo si plures filiae erant, hereditatem aequaliter participabant.

Octauo quaeritur, An si pater viuens filio filiae tradiderit integram portionem legitimam, in pectore eo tempore quo traditio fit; possit filius postea auctis paternis bonis, eiusque patrimonio amplificato, petere sibi mortuo patre, legitima incrementum, tanquam suae debite portionis supplementum? Hanc quaestionem tractat Couarr. in cap. *quamuis de pactis in sexto par. 3. §. 1. nu. 2.* Dux sunt opinioniones. Vna negat posse filium, petere legitima supplementum ex bonis, quae pater mortis tempore reliquerat, dummodo receperit integram legitimam portionem, eo tempore considerato, quo pater ipsi in vita tradiderat: quam sententiam multi, inquit Couarruias sequuntur, eo quod satis sit, si integram filius legitimam habuerit, habita ratione eius temporis, quo ipse voluit eam sibi a patre tradi. Sic opinantur Butrigarius, Guilielmus, Benedicteus, Curtius senior, Nicolaus Boerius, & alii, quos refert Couarruias loco citato. Alia est sententia, quae affirmat filium posse legitima petere incrementum, quam quidem opinionem idem Auctor testatur esse communem ac magis cum ipso iure congruentem, atque ita sensisse Baldum, Ripam, Iason. Imolam, Romanum & alios quos ibi recenset. Nam ex l. si quando. §. 2. c. l. c. i. quaritur, C. de inoff. testam. colligitur, legitima omnino deberi ex bonis, quae mortis tempore pater reliquit. Roget quisquam, an idem iuris filius habeat, si a patre adhuc viuens legitima portionem accepit, & promiserit se nihil ex eius bonis amplius peti-

curum?

curum? Respondet Covarruias, Balaam tecurus, etiam tunc posse filium petere supplementum legitimæ, si patris bona aucta amplificataque fuerint. Ceterum hæc Covarruiæ sententia locum habet in filio, si secundum ius commune loquamur, quod irritum esse vult pactum, quo filius successione futura iure et dicitur, imò autem locum habet in iis filiis, qui dotati à patre, secundum statuta civitatum, populorum, vel leges Principum, cedunt iure futurae successionis: nec item in iis locum habent, qui recepta congruenti legitima portione ex bonis patris, iurant se nihil amplius ex paterna hereditate petituros, hoc enim pactum iure Canonico subsistit, *cap. Quamuis de pactis in sexto*, et etiam ipse Covarruias annotat.

Nono quaeritur, ius ne filius habeat petendi legitimæ supplementum, quando pater in vita eius legitimam minuit portionem, aliis donando, vel in alios vltus etiam pios patrimonium suum impendendo? Respondeo, distinguendo: aut pater minuit legitimam filii donando alius in vita, vel in morte legando quamdam vitæ legitimam filio debitam; aut ex negotiatione, cui patrimonium suum exponit aliquid perdendo. Si in morte quippiam legaverit, quod filii legitimam minuerit, iure petit filius suæ legitimæ supplementum, ita ut ex legatis, etiam piis sit detrahendum. Si in vita negotiatione exposuerit patrimonium, filius nihil petere potest; quoniam sicut pater negociando suum patrimonium attenuat, sic etiam potest augere: ergo ut ex negotiatione patris, filius in legitima damnus passus est, ita potuit etiam sibi lucrum acquirere. Eadem ratio est, quando pater ludendo bonam patrimonii partem amisit: sicut enim ludendo perdidit, ita potuit etiam lucrari. Quod si pater vitæ patrimonium donationibus extenuat, tunc aut bona fide, aut mala id facit: si mala fide id facit, peccat, quoniam filii legitimam minuit, & propterea iure potest filius suæ legitimæ supplementum petere, & nihil refert, an vnica tantum donatione, an pluribus per minimas partes factis, pater patrimonium mala fide minuerit. Si bona fide pater id faciat, nec peccat, nec filius potest legitimæ supplementum exigere; cum ipsi legitima nequaquam debeatur ex bonis patris, nisi ex iis, quæ mortis tempore pater reliquit. Item, quia quamuis pater in vita donationibus patrimonium diminuat, sic tamen potest, ut postea patrimonium maius locupletiusque faciat. Et sciendum est, filios esse necessario à parentibus hæredes institutos, nisi iustus de causis in testamento expressis hæreditate priuentur. Et idem iuris est de nepotibus: quando sibi decesserunt. *Instit. de hered. qua ab intest. de se. §. Ita de m. Idem quoque ius est de in posthumis, qui institui iure debent. C. de post. hered. Instit. l. Quod tertium est. Item si prædicti hæredes instituti fuerint in quantacunque portione, etiam minima, ius habent petendi supplementum legitimæ sibi debitæ; non tamen rampendi testamentum, ut in officiosum & inutile. l. Omnimodo. C. de inoffic. testam. Authent. vt cum de appellat. cognosc. §. hac autem disposuimus, vt statim latius explicabo.*

C A P. XXVIII.

Quædam Quæstiones diluuntur circa pactum, quo filia dote contenta suo patris hereditatis iure cedit.

Primo quaeritur, An pactum, quo filia tradita sibi dote à patre hereditatis paternæ iure cedit, sit ratum, & firmum? De hac quæstione Covarruias agit in *cap. quamuis de pactis in sexto, par. 2. initio*. Respondeo, huiusmodi pactum iure communi civili, irritum esse, & inane, vt constat ex l. Pactum dotali. C. de collat. Nec ius pactum huiusmodi damnauit, ideo quod non possit quis se hereditatis futuræ iure abdicare: nam in l. 2. C. de pactis potest quis suo iure futuro cedere, & ex l. ult. C. de pactis, communi omnium consensus potest quis successionis futuræ iure cedere, dummodo id faciat voluntate illius, de cuius suc-

cessionem, & hereditate tractatur. At vero si filia dote contenta se abdicat iure hereditatis futuræ, ac eam abdicationem iure iurando confirmat, pactum subsistit, *ex cap. Quamuis de Pactis in sexto*, immo alicubi statutis Civitatum, populorum, ac Principum decernitur, vt etiam huiusmodi pactum, sine vilo iure iurando vim & locum habeat, dummodo in ea promissione intercedat instrumentum publicum, aut dummodo ea pacto causa dotis, & nuptiarum facta sit.

Secundo quaeritur, An eadem ratio sit de huiusmodi pacto, si fornicaria id fecerit non gratia patris, sed tantum fratrum suorum? hoc est quaerere, An si fornicaria illud pactum iure iurando firmaverit causa fratrum, non patris, iure Canonico subsistat? Quidam, vt testatur Covarr. loco citato, num. 5. volunt eandem esse rationem, ac propterea iure Canonico ratum esse, ac firmum. Sed verius illi opinantur, qui negant tale pactum fratrum causa, etiam iure iurando munitum valere, nisi fiat consensus patris, de cuius hereditate tractatur: quia in c. Quamuis de pactis in sexto, solum confirmatur pactum gratia patris in iure. Deinde, quia pacto si cum fratribus fiat, suppositum continet, eo quod de patris viventis hereditate absque eius consensu tractatur. Quare si hoc gratia fratrum, consensus tamen patris, & iure iurando firmetur, ratum est, & firmum. Sic docent Anch. in sol. Alexand. Cuman. in sol. Fulgos. & alii, quos refert & sequitur Covarr. loco prædicto.

Tertio quaeritur, an tale pactum, quod diximus, evanescat & desinat, si pater, cuius gratia factum est, consensus, quem dixit patri præsisterat, revocaverit? Quidam teste Covarruiæ, loco citato, num. 7. negant cessare. Sed probabilis est, quod ait Covarruias, communem securus sententiam: si pater hoc pactum remisit, & consensus suum revocaverit, filiam iure posse æquis portionibus alioqui debitis, vna cum fratribus ab intestato patri succedere, ac si nullum pactum fecisset: ita Baldus, Alex. Decius, & alii quos refert Covarruias.

Quarto quaeritur, An filia facta simili pacto gratia patris, si pater nihilominus in testamento eam ad aliquam hereditatis partem vocaverit, admittenda sit ad eam partem, ita vt ei à fratribus obici pacto facta non possit? Respondeo, quod Covarruias, & alii quos ille refert loco citato num. 8. esse omnino admittendam, quoniam pater etiam si expressim pactiorem, & consensus suum non revocaverit, tacite tamen revocasse intelligitur in eo quod filiam ad aliquam hereditatis partem in testamento vocavit.

Quinto quaeritur, An idem iuris, quod est de filia, sit de filio, qui cum patre conveniens iurat se nihil amplius ex hereditate petiturum. Quidam negant tale pactum etiam iure iurando munitum, Canonico iure subsistere: quia in c. Quamuis, de Pactis in sexto solum dicitur, renunciationem à filia factam, & iure iurando firmatam locum habere. Deinde, quia longe alia est ratio in filio, atque in filia, cum in matrimonium datur: nam filia cum in matrimonium alicui traditur, familiam paternam egreditur, translata in familiam coniugis, ac propterea iure admittitur renunciatio, qua filia se iure hereditatis paternæ abdicat: at filius paternam familiam conseruat, & ideo non admittitur renunciatio ab eo facta. Enim vero probabilis videtur, quod docet Covarruias loco citato, §. 1. num. 1. prædictam renunciationem à filio factam, & iure iurando munitam, Canonico iure consistere, si filius hereditatis paternæ iure cedat causa dotis, vel donationis propter nuptias, vel ob aliam rationem iustam atque legitimam.

Sexto quaeritur, An si filia iurando se abdicet iure hereditatis paternæ, contenta dote sibi tradita à patre ad ingressum in Religionem, cœnobium iure possit petere, vt rescisso pacto Monasterium partem sibi debitam habeat, ne illi noceat facta portio, postquam fornicaria iam est Religionem professæ. Sunt tres opiniones, vna est, quæ affirmat Monasterium ad id actionem habere absolute. sic